

Вяра

27.05 по еретическия, †14 май по православния календар - Св. мъченик Исидор. Св. преподобни Серапион Синдонит. Св. мъченик Максим

Страданието на свети мъченик Исидор († 251 г.)

В първата година от царуването си император Декий издал указ за преброяване на подлежащите на военна служба и за събирането им в полкове по всички области и страни на

империята. Поради това корабите на воеводата Нумерий се отправили за остров Хиос, за да съберат младежите, годни за военна служба.

По същото време на остров Хиос живеел свети Исидор, родом от град Александрия, с крепко телосложение, мъжествен по дух, вярващ християнин. Живеел богоугодно, в пост и добротворство, чужд на суетата и нечистите светски удоволствия. Не по-малко се пазел и от нечистите дела на елините. Заради храбростта и мъжеството си бил записан в полка на Нумерий.

Не след дълго пристигнала нова императорска заповед - да бъдат принуждавани всички християни да се покланят на римските божества. Който откажел, трябвало да бъде

принуден чрез изтезания. Заповядано било да се следят особено воините и ако сред тях се оказал някой християнин, трябвало да го накарат да се поклони и да принесе жертва на идолите, както бил древният римски обичай.

Тогава един стотник на име Иулий отишъл при Нумерий и му донесъл, че блаженият Исидор е християнин. Воеводата заповядал веднага да го извикат и щом се явил пред него, го попитал:

- Как се казваш?

- Името ми е Исидор - отвърнал светият.

- Ти ли не искаш да се подчиниш на заповедта на нашия император Декий и да принесеш жертва на боговете?

Исидор отвърнал:

- Какви са вашите богове, че аз, християнинът, да им принасям жертва? Те са идоли глухи, слепи и безжизнени.

- О, ти, зъл и безчестен хулител, заслужаваш наистина страшни мъчения и смърт!

- Наистина заслужава да понеса страдания за моя Бог. За Неговото пресвято Име съм готов на всякакви мъчения и смърт, за да ме сподоби Моят Владика с участието на светите мъченици, пострадали за Неговото свято Име. Вярвам и се надявам, че всички, които са възложили упованието си на Него, няма да умрат, както е казал сам Нашият Господ Иисус Христос: "който вярва в Мене, има живот вечен".

- Ще принесеш ли жертва на боговете, ако искаш да останеш жив, или няма?

Светецът отвърнал:

- Даже и да ме убиеш, над душата ми нямаш власт. Мъчи ме

както искаш, аз имам за Помощник истинския жив Бог и Господ Иисус Христос, Който е с мен сега и ще бъде с мен и след смъртта ми, и аз ще бъда с Него. Няма да спра да изповядвам Неговото пресвято име, докато в тялото ми има живот.

- Подчини се на царския указ и принеси веднъж жертва, а после прави каквото искаш.

Светецът обаче казал:

- Не се надявай, нечестивецо, да ме прелъстиш с коварството си. Онзи, който се е отрекъл веднъж от Христа, своя Бог, може ли да се нарече Негов верен раб? Несправедливият в най-малкото е несправедлив и в многото. Но аз не мога да си позволя даже да си помисля нещо, неудобно на Господа.

- За твое добро те съветвам, Исидоре, послушай ме! Ако не ме послушаш, ще те подложат на страшни мъки и ще те мъчат, докато не изповядаш колко са велики нашите богове.

Тогава Нумерий заповядал на войниците да го прострат на земята и четирима от тях да го бият жестоко.

Докато го биели, събралите се около него го убеждавали:

- Покори се на волята на императора, Исидоре, ако не искаш да се простиш в мъки с живота.

Но светецът им отвръщал:

- Аз се покорявам на волята и заповедите на моя Бог и небесен Цар, Който пребъдва вечно. Него аз изповядвам и почитам. Няма да се отрека от Него и Той няма да се отрече от мен в съдния ден.

След това мъчителят употребил много време с обещания и със заплахи да склони светеца да се поклони на боговете, но

безуспешно. Мъченикът продължавал да кори както него, така и боговете му. Накрая, преизпълнен с гняв, Нумерий му казал:

- Ще заповядам да нарежат на парчета твоя долен език.

- И да нарежеш езика ми, устата ми няма да спрат да изповядват Христовото име.

Военачалникът заповядал да му отрежат езика. Но и след това светецът продължил да говори съвсем отчетливо, прославяйки Христа, истинния Бог. От страх воеводата паднал на земята и онемял. Когато го изправили, не можел да произнесе нито дума и се опитвал да обяснява с ръце. После поискал хартия и написал:

“За неподчинение на царския указ Исидор да бъде посечен с меч.”

Щом прочели това на мъченика, той възкликнал радостно:

- Благодаря Ти, Господи Иисусе Христе, че не ме лиши от благодатта Си! Славя Те, Владико, мой живот, мое дихание! Възпявам Те, Господи, сило моя, Просветител на моя ум! Славя Те, че ми даде език, за да възпявам непрестанно Твоето величие!

Палачът повел мъченика към мястото на посичане. Свети Исидор, без да се бави, с радост се устремил към своето заклание. Като вдигнал светлото си лице към небето, светецът рекъл:

- Свети Владико, славя Те, че в милостта Си сега ще ме приемеш в селенията Си и в мястото за упокой!

Пристигнали на мястото, където трябвало да отсекаат главата му и той поискал разрешение от пазача да се помоли. След продължителна молитва склонил пред меча честната си глава и бил посечен за изповядване на името на Иисус Христос,

Божия Син, преклонил на кръста Своята пречиста глава
заради нас, грешните.

Мъчителите оставили честното тяло на светия мъченик без погребение, за храна на кучета и зверове. Но един от другарите на светеца на име Амоний, таен християнин, го взел и заедно с други верни братя изкопал гроб и положил като драгоценно съкровище в земята честното тяло на Исидор. Същият християнин повторил доблестния подвиг на Исидор - след пътуване по Хелеспонтския проток, в Кизик, той приел мъченически венец. Впоследствие една благочестива жена на име Миропия, дошла от град Ефес, извадила от земята честните мощи на светеца. Помазала ги с драгоценен балсам, увила ги с чиста плащаница и ги положила на почетно място. Щом се прекратило гонението на християните, в чест на свети Исидор била издигната църква, в която болните получавали изцеление от най-различни болести чрез светите мощи на Христовия мъченик, за слава на Христа, Нашия Бог, прославян во веки с Отца, и Сина, и Светия Дух. Амин.

Тропарь мученика Исидора

глас 4

Мученик Твой, Господи, Исидор/ во страдании своем венец
прият нетленный от Тебе, Бога нашего,/ имеяй бо крепость
Твою/ мучителей низложи,/ сокруши и демонов немощныя
дерзости. / Того молитвами/ спаси души наша.

Кондак мученика Исидора

глас 4

Управитель превеликий вселенней ты явился еси, святе,/ твоими к Богу молитвами,/ темже воспеваем тя днесь,/ мучениче Богомудре,/ Исидоре преславне.

(С твоите молитви към Бога си се явил превелик управител на вселената, свети; затова те възпяваме днес, богомъдри мъчениче Исидоре преславни.)

Житие на преподобния наш отец Серапион Синдонит (V в.)

Живеел в Египет един старец на име Серапион, когото наричали още Синдонит, понеже прикривал голотата си само с едно наметало. От ранна възраст водел монашески живот. Няма никва собственост, няма даже и килия, нито къде глава да подслони и живеел като птиците небесни. Не бил влизал в дом, за да си отдъхне там или да си почине на легло. Имал на гърба си само едно късо наметало и имуществото му било едно малко евангелие. Серапион ходел от място на място и оставал да пренощува там, където го заварела нощта. Сутрин, щом се събудел, не оставал на същото място, а продължавал да пътешества, като безплътен, поради което някои го наричали “безстрастен”. Мнозина го срещали недалеч от селището, в което спирал. Виждали го да плаче край пътя и го питали:

- Защо плачеш, старче?

Той им отвърщал:

- Господарят ми повери богатството Си, а аз го загубих и сега Той иска да ме накаже.

Светецът говорел така, наричайки Господар Бога и богатство - душата си, създадена по образ Божий и изкупена с кръвта на Сина Божий.

Хората, като чували това, но не разбирали казаното, мислели, че старецът говори за злато и затова му подхвърляли кой каквото можел: един - хляб, друг - зеленчуци, и го успокоявали.

- Вземи поне това, братко, и не скърби за изгубеното богатство, защото Бог може да ти го върне.

А старецът отговарял:

- Амин! Амин!

Веднъж, когато свети Серапион дошъл в Александрия, срещнал един просяк, който бил съвсем гол и треперел от студ. Старецът си казал:

“Може ли такова нещо, аз, който си въобразявам, че съм постник и изпълнявам, както трябва Христовите заповеди, да имам дреха, а беднякът, в чийто образ е Самият Христос, да страда от студа? Как да не го съжаля! Наистина, ако не покрива голотата му и допусна да умре от студ, то на съдния ден ще бъде наказан като убиец.”

И като свалил наметалото си, Серапион го дал на нищия и седнал гол недалеч от там, като притискал към гърдите си светото евангелие, с което никога не се разделял.

Случило се, че минал оттам един човек, който го познавал и като го видял гол, му рекъл:

- Отче Серапионе, кой те остави гол?

Като посочил светото евангелие, старецът отвърнал:

- Ето кой показва голотата ми.

Веднъж блаженият срещнал един човек, когото за неизплатен дълг водели в тъмница. Съжалил го и като нямал какво да му даде, продал евангелието си, дал получените пари

и изплатил дълга му. Когато се върнал в колибата, където понякога се прислонявал, ученикът му, като го видял гол, го попитал:

- Къде е наметалото ти, честни отче?

Старецът отвърнал:

- Пратих го там, където ще намерим много по-хубаво от него.

Ученикът пак казал:

- А малкото евангелие къде е?

- Чедо, то (евангелието) ми казваше всеки ден: продай имота си, и раздай на сиромаси, за да го получиш в съдния ден. Аз го послушах и направих тъй, както ме съветваше. Продадох го и парите дадох на едного, изпаднал в нужда, за да придобия милостта на нашия Бог Иисус Христос за това, че послушах Неговото свето Евангелие.

Минало известно време и един познат дал на преподобния старо износено наметало, за да покрие с него голото си тяло.

Този безкористен старец отишъл веднъж в Гърция и прекарал три дена в Атина. Огладнял много, но нямал и парче хляб, понеже никой не му дал, а нямал пари да си купи. За да изпълнява казаното от Господа, той никога не носел у себе си пари, торба или дреха, като се изключи износеното наметало, с което криел голотата си. На четвъртия ден от пребиваването си в Атина Серапион, измъчван от силен глад, застанал на едно възвишение в града и започнал да плаче и да вика силно:

- Мъже, атиняни, помогнете ми!

Насъбрали се около него философи и градски първенци и го попитали:

- Откъде си, старче? И какво те измъчва?

Той им отвърнал:

- Аз съм египтянин. Щом напуснах родината си, веднага задлъжнях: имах двама ищци, които нямаше какво да ми вземат, третият обаче не ме оставя на мира и продължава да ме тормози, като си иска дължимото.

Философите го попитали:

- На кого си задлъжнял и кой те тормози? Кажете и ние ще ви помогнем.

Тогава старецът рекъл:

- От ранни години ме мъчат плътска похот, сребролюбие и чревоугодие. От първите две вече се избавих и те не ме смущават, защото нямам плътски желания, нямам собственост или богатство, но желанието за храна не ме оставя, мъчи ме и си търси дължимото.

Някои от философите си помислили, че ги залъгва, дали му една златна монета и наблюдавали отдалеч какво ще направи.

Като взел монетата, старецът се отправил бързешком към хлебопродавците. Оставил монетата, взел един хляб и си тръгнал и повече не се явил там. Тогава философите се убедили, че той бил добродетелен мъж. Отишли при хлебопродавците, дали им толкова, колкото струвал хляба на стареца, а златната монета прибрали.

Блаженият Серапион отишъл в Лакедемония. Там научил, че един от местните градоначалници бил манихей, но водел добродетелен живот. Старецът се явил пред него и се продал за роб. След две години по силата на Божията благодат Серапион го убедил да се откаже от ереста и той се присъединил към светата православна Църква с целия си дом. Тогава домашните му обикнали стареца не като верен роб, а

като роден баща и твърде много го почитали, радвайки се за спасението си от ереста, за което прославяли Бога. Старецът, след като останал колкото било нужно за спасението на душите им, върнал парите, които бил получил от тях, и си тръгнал, както имал обичай, обхождайки много страни и градове.

За свети Серапион се разказва още, че когато бил млад, се продал на един грък комедиант за двадесет сребърника. Без да пипне парите, живял при него, докато не го обърнал заедно с целия му дом към Христа Бога. Това станало, понеже стопанинът му виждал как робът прекарва в пост всеки ден и чак вечерта хапва хляб и пие вода, и то не много, а нощем става от леглото и се моли със сълзи на Бога. Като виждал това, гръкът изпаднал в умиление, повярвал в Христа, истинния Бог, и се кръстил, след него се кръстила жена му и целият му дом. Тогава той казал на Серапион:

- Иди си, братко, защото искаме да те освободим от робство, както ти ни освободи от робството на дявола.

Той им отвърнал:

- Понеже моят Бог ви дари със спасение, ще ви открия тайната си: аз не бях роб, а свободен египтянин, но като видях, че сте изпаднали в заблуда и ви чака гибел, ви съжалих, и затова се продадох в робство, за да ви наставя с Божиата помощ в пътя за спасението. И понеже вече знаете пътя, вземете си обратно среброто. Аз отивам да се погрижа за спасението на други хора.

Те го уговаряли дълго:

- Ще те почитаме като наш баща и господар и ще ти бъдем роби. Само не си отивай!

Но не успели да го убедят да остане при тях. Не искали да си

вземат обратно сребърниците и му рекли:

- Честни отче, раздай ги на бедните. На нас ни стига, че ни упъти в пътя на спасението.

Но Божият човек им отвърнал:

- Вие сами можете да раздадете това, което ви принадлежи. Аз не мога да раздавам на бедните чуждо сребро.

Те пак започнали да го молят да ги посети поне след година. От тях преподобният се запътил към друга страна.

Веднъж свети Серапион искал да отиде в Рим и се качил на един кораб, който пътувал от Александрия за Рим. Преди да отплуват от брега, моряците не попитали стареца дали си е платил за превоза. Всеки от тях мислел, че другият е приел парите и вещите на пътника. Виждали, че е облечен с много вехто наметало, но си мислели, че има пари да си плати пътуването.

Били се отдалечили от брега на около петстотин стадия, когато седнали да вечерят. Забелязали, че старецът не яде, но си помислили, че пости този ден. Същото се повторило и на втория, и на третия ден. Понеже не знаели защо не се храни, помислили си, че се е простудил по време на пътуването от морския вятър. След като не ял нищо и на четвъртия, и на петия ден, го попитали:

- Човече, защо не ядеш нищо?

- Не ям, защото няма какво.

Започнали да се питат един друг кой е приел вещите на този човек и като разбрали, че не си е платил за пътуването, започнали да роптаят срещу преподобния и гневно да го корят:

- Как така се качи, като нямаш нищо? Какво ще ядеш? С какво ще ни платиш за превоза?

Старецът им рекъл:

- Нямам нищо, освен тази вехта дреха, както сами виждате. Ако не ме искате, върнете ме там, откъдето ме взехте.

- И сто златни монети да ни даваш, за да се върнем само заради теб, пак нямаше да се съгласим, още повече че сега духа попътен вятър.

И му разрешили да остане на кораба, хранейки го заради Бога.

В Рим преподобният обиколил домовете на ония граждани, за които бил чул, че водят благочестив живот. От разговорите с тях получил духовна полза. Затова и странствал, събирайки духовно богатство, за да си купи с него небесни блага във вечния покой. Тези блага той и получил по благодатта на нашия господ Иисус Христос, на Когото въздаваме слава во веки веков. Амин.

Страдания на свети мъченик Максим († ок. 250 г.)

Светият Христов мъченик Максим имал сърце, преизпълнено с ревност по Бога. Веднъж той видял как идолопоклонниците не само служат на идолите, но и карат другите да го правят, като ги заставят да се прекланят пред езическите храмове. Тогава той започнал да моли Бог да прекрати гонението срещу християните и кръстил мнозина невярващи. Веднъж, по време на идолослужение, когато езичниците се събирали и усърдно принасяли в жертва на своите божества не само животни, но и хора, като не могъл да понесе гледката, светият мъченик застанал сред

идолослужителите и ги изобличил пред всички. Нарекъл
идолите им дърво и камък, безсилни да помогнат и на самите
себе си. Тогава езичниците го хванали и го били жестоко,
после го убили с камъни. Така се споминал светият мъченик.

ЧЕТИ-МИНУТЕ

{{_LINK1_}}